

WSPANIAŁY DAR ALLACHA

Chart perski saluki łączy w sobie egzotyczny wdzięk z wyjątkową wytrzymałością i szybkością. Saluki jest jedną z najstarszych ras na świecie, przetrwał do dnia dzisiejszego w niezminionej formie. Jest formą przejściową między obficie owłosionym chartem afgańskim a krótkowłosym chartem arabskim sloughi.

Saluki powstał na terytorium między gorami Turcji i Iranu a stepami pustyni Iraku i Arabii Saudyjskiej, występuje w wielu odmianach w Syrii, Afganistanie, Palestynie, zachodniej Rosji i Mongolii. Typy saluki różnią się między sobą wielkością, budową i rodzajem szaty oraz umaszczeniem.

Delikatne cechy saluki można zauważyć u psów na portretach w grobowcach faraonów sprzed 3000 lat. Według wierzeń Arabów, saluki "jest stworzony przez Allacha a Allah się nie myli". Arabskie porzekadło mówi, że dla araba na pierwszym miejscu jest koń, na drugim saluki a dopiero na trzecim miejscu jest kobieta.

Chart perski stanowił obok konianajcenniejszą wartość azjatyckich nomadów, zawsze traktowany był z wielką sympatią i troskliwością, był ulubieńcem i zarazem członkiem rodziny. Saluki były ofiarowywane władcom jako bardzo wartościowy dar.

Saluki jest chartem orientalnym, w pogoni posługuje się wzrokiem a nie węchem. Przez Persów i Arabów używany był razem a sokołami i orlami do polowań na zające, lisy, wilki, szakale, gazy, antylopy a najznakomitszym kąskiem były dzikie osły. Jeźdźcy chcąc oszczędzać, przeważnie brali przed siebie na konie. W krajach sego pochodzenia saluki nadal używane są do polowań.

Saluki w Polsce

Pierwsze charty perskie pojawiły się u nas w 1979 roku. Były to:

*suka Ch Ashraf del Monte CS z Checho-Słowacji
samiec Ch Gamara's Husaiba Al Vashba z Holandii
suka Ch Gamara's Indira z Holandii.*

W 1980 roku została sprowadzona z Anglii suka Ch Mumtaz Paprika oraz rodzeństwo z Czecho-Słowacji: pies Ch Assad z Farsistanu CS i suka INTCh Afrach z Farsistanu CS.

W roku 1981 hodowla „Fortunatus” importowała samca z Niemiec Ch Bigalla's Ustad. Trzy lata później sprowadzono do Polski rodzeństwo z Niemiec: psa Ch Al Adhan al Dschinn i sukę Ch Esther al Dschinn. Następnym importem w 1987 roku był pies z Checho-Słowacji Ch Ba, maar Gilovam CS.

Ostatnim importem w 1990 roku był samiec ze Szwecji Mobarra Yasal, który nigdy nie był wystawiany i nie miał potomstwa. Jak widać importów było niewiele a rozwój rasy był bardzo różny.

Pierwszy miot w Polsce był w 1980. W latach 1982-87 zainteresowanie rasą było duże, potem nie wiadomo dlaczego, zainteresowanie zmalało i zaczęły się problemy. Dlaczego? Przecież rasa jest taka piękna i warta hodowania. W okresie rok witu rasy, na początku lat osiemdziesiątych, powstały trzy ważne hodowle saluki: „z Mrokowa”, „Fortunatus” i „Sannatis”.

Hodowla „z Mrokowa” p. J. Prasol opierała się na suce Mumtaz Paprika i urodziło się w tej hodowli wiele pięknych championów i zwycięzców np.: Szirin, Sejna, Set z Mrokowa, Adham z Mrokowa, Teba z Mrokowa, Wiktor i Wabik z Mrokowa.

Hodowla „Fortunatus” pani Ewy Stolarskiej dzięki wspaniałym importom, przeważnie opochodzeniu amerykańskim i angielskim, wypracowała piękny typ saluki, które podobają się również za granicą, gdzie charty perskie są na bardzo wysokim poziomie i wielokrotnie wygrywają.

Przykładami mogą być championy z tej hodowli: Markiz Fortunatus, Nur Ad Din i Nefsana Fortunatus, Pustynna Księżniczka Fortunatus, Rahil i Radjif Fortunatus, Szagane i Szakil Fortunatus, Tafih Fortunatus, Venatrix, Violentia, i Vitus Fortunatus oraz młodzi zwycięzcy Zangari i Zullajdz Fortunatus.

W hodowli „Sannatis” pani Anny Piotrowskiej urodziło się także kilka wartościowych saluki: Faadji,

Farig i Fahyd Sannatis, Jassan i Jordan Sannatis.

Właśnie te trzy hodowle były pierwsze, włożyły wiele pracy w rozpropagowanie tej pięknej i szlachetnej rasy u nas w kraju i na zawsze zostaną zapisane w kartach historii polskiej kynologii, teraz usuwają się w cień, rezygnują.... Saluki przybyły do Polski piętnaście lat temu i są nadal u nas rasą unikalną, tylko pojedyncze egzemplarze można zobaczyć na dużych wystawach. A wielka szkoda, gdyż salukima czarujący charakter, piękną harmonijną budowę, jego przywiązanie jest ogromne i jest łatwy w pielęgnacji.

W przeciwieństwie do nas, w Europie Zachodniej, Skandynawii oraz poza Oceanem, saluki są bardzo popularne i występują liczniej niż inne rasy chartów. Co będzie dalej z chartami perskimi w Polsce? Zobaczmy...

Wzorzec. Chart perski saluki- wzorzec wpisany do rejestru FCI pod nr 269a, kraj patronujący Anglia

Wrażenie ogólne - Chart perski powinien stwarzać wrażenie wdzięku i symetrii, szybkości i wytrwałości z siłą i zwinnością. Wygląd saluki jest dystyngowany i miły, spojrzenie wierne i sprawiające wrażenie zapatrzonego dal.

Głowa - długa i wąska, część mózgowia umiarkowanie szeroka, nie wysklepiona, bez zaznaczenia krawędzi czołowej. Całość o szlachetnym wyrazie. Nos koloru czarnego lub wątrobianego. Oczy ciemnoorzechowe, błyszczące, duże owalne lecz nie wylupiate. Uszy długie i ruchliwe, pokryte długim, jedwabistym włosem, zwisają przylegając do czaszki. Zęby mocne, kompletne, regularne, zgryz nożycowy, dopuszczalny cęgowy.

Szyja - długa, giętka i dobrze umięśniona.

Kończyny przednie - proste, długie od łokcia do nadgaraska. Łopatki ukośne, silnie wysunięte do tyłu, dobrze umięśnione, lecz nie ciężkie.

Tułów - Klatka piersiowa głęboka i umiarkowanie wąska. Żebra ukośnie ustawione, słabizny podciągnięte. Grzbiet dość szeroki o lekkim wysklepieniu na wysokości lędźwi.

Kończyny tylne - mocne, guzy biodrowe rozmieszczone szeroko, kolana umiarkowanie ukątowane, stawy skokowe nisko osadzone, co umożliwia skoki i galop. Stopy umiarkowanej długości, palce długie i dobrze wysklepione, zwarte, nie płaskie i nie kocie. Całość silna, sprężysta, obfite owłosienie między palcami.

Ruch – lekki, płynny, posuwisty, bardzo dynamiczny i elegancki.

Ogon – długi, nisko osadzony, noszony w naturalnym wygięciu, od spodu pokryty długimi jedwabistymi włosami tworzącymi pióro.

Szata – gładka i jedwabista. Lekkie pióra na nogach i udach, pióro na ogonie. Długi, jedwabisty włos na uszach. Występuje także odmiana krótkowłosa, która ma ten sam wzorzec, z wyjątkiem szaty. U tej odmiany brak długich włosów na uszach, kończynach i ogonie – całość pokryta krótkim przylegającym włosem.

Maść – biała, kremowa, beżowa, złota, czerwona, grizzle (szare z jasnym przesianiem), czarna podpalana, tricolor (czarna podpalana z białymi znaczeniami), łaciata (na białym tle łaty innego koloru).

Wady – głowa mało szlachetna, z mocno zaznaczonym stopem. Oczy male, wylupiate, jasne. Zęby słabe, niekompletne, przodozgryz lub tyłozgryz. Kończyny przednie, ustawione zbieżnie lub rozbieżnie. Odstające łokcie, słabe nadgariski. Grzbiet załamany, karpioваты lub spadzisty. Stopy mało zwarte. Ogon noszony zbyt wysoko na grzbiecie. Jednostronne lub dwustronne wnetrostwo.